

(המשך בעמוד 6)

על טופס המכתב רשמה אלמונית כשם חנה כתיבירה: התיק אינו באר"כ מסקנה המתבקשת: התיק מצוי במקום אחר, אולי בשירות הביטחון הכללי.

יש בה משהו. ההחלטה עוררה רעש בישראל ובארצות הברית. המסקנה היתה ברורה: שילטונות הביטחון בישראל מעדיפים פיגועים אלימים (פת"ע) על פני התנגדות בלתי-אלומות. בארצות הברית נתפס הדבר כפגיעה באורח אמריקאי. השגריר האמריקאי עצמו התערב, וכך גם מיש רדיחוץ האמריקאי.

עווד הודיע כי ניתן לגרשו רק בכוח. קבוצות-שלום ישראליות מסרו כי ית' ייצבו לימינו בפועל, בעת הגירוש בכוח. בינתיים מצא עווד מחסה הפגני תי במיסגד אלי-אקצה, בבית-כנסת יהודי רפורמי ובכנסיית הקבר.

אולם השילטונות חכמים יותר. הם לא התכוונו לגרש את עווד מייד עם תום תוקף רשויון-הישיבה שלו, דבר שהיה גורם לשערוריה עולמית ואמריקאית. הם סמכו על כך שבמוקדם או במאוחר ירצה עווד לנסוע לארצות-הברית, בקשר עם עיסוקיו האקדמיים — ואז פשוט ימנעו את שיבתו. כשביל הערבים היה להקח ברור: אם אי-האלימות מעוררת פחד כזה אצל שילטונות-הכיבוש, אולי בכל זאת יש בה משהו.

תחבורה

הנורמות של הפרופסור

המומחה לפשעים

הורשע בדיון: הוא עבר למסלול אחר בהסכמת ההגנה

אילנה אלון

כמו פרופסור מפוזה, מצא את עצמו שלמה גיורא, הפרופסור הנודע לקריי

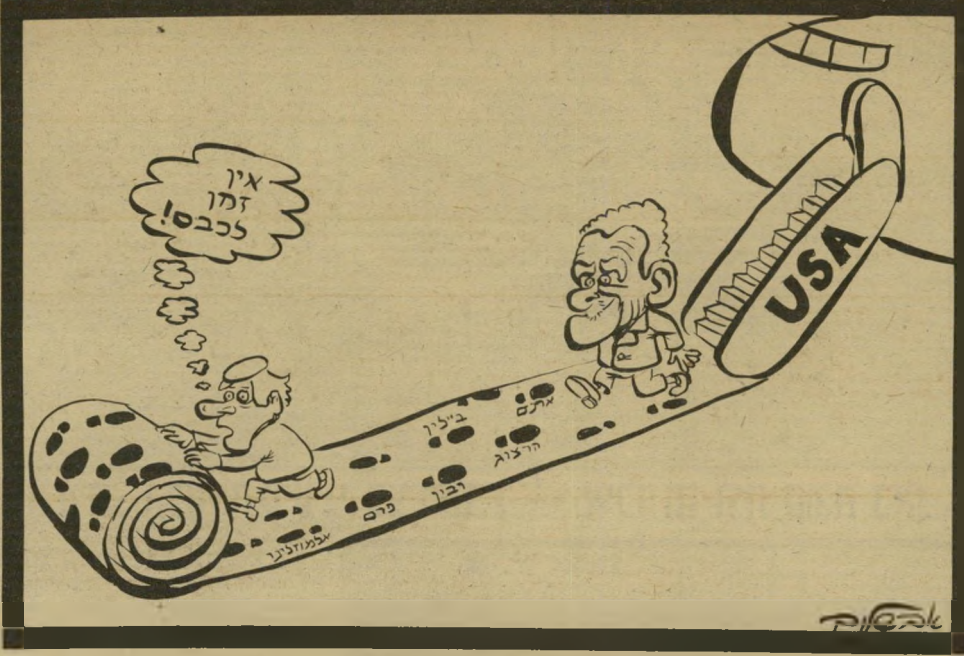
הפרעה לזכותו של אחר להשתמש בדך כאופן מלא.

השופט אשר ארבל, שרן כתיק, שקל את כל טענותיו של הסניגור, עורך-הדין עמיקם לוייתן, והחליט בכל זאת להרשיע את הפרופסור ולגזור עליו עונש של 50 ש"ח. שוהם, שהוא אדם ידוע בקהילה האקדמית, ואשר כתב ספרים בתחום הקרימינולוגיה והפילר טופיה, השלים עם ההרשעה, וערער עליה בכיתה-המישפט המחוי.

החמייץ הזדמנות. נראה כי מה שהרגיו את הפרופסור במיוחד היה ציטוט מסיפור, שהביא השופט כתימכה להרשעה. השופט קיבל את הטענה שהנהג האחר הירשה לפרופסור לעבור, אולם הוא קבע שבמציאות הישראלית יש מיקרים רבים שבהם הנהגים, הנתקלים בטור ארוך של מכונות כניוון שאליו הם רוצים לנסוע, נכנסים לטור הסמוך ו-מחליקים פנימה, תוך כדי שלילת זכותם של האחרים.

השופט הסכים כי הנהג הראשון אומנם ויתר על זכותו לטובת הפרופסור, אבל קבע כי לא יכול היה לוותר על זכותם של הנהגים שהיו מאחוריו.

וכך כתב: "נראה לי כי גם אם מחל אותו נהג על זכותו, הרי על זכותם של הנוסעים בעיקבותיו אין הוא יכול

השלום

תלאותיו של פסל

מה זה נבוה לבן. מתנופף ברוח ויש לו כנפיים? זה גם זקוק לכסף.

שי כרם

ביום-העצמאות הקרוב יוסר הלוט מעל פסל-השלום, פסל-ענק שנבנה בנגב על-ידי דן בן-אריה. נאמים ישאו דברים, גבירות כבודות ישבחו את המוצר האמנותי, ודן בן-אריה יעמוד בצד, מאושר, ויצפה בחלום חייו שמתגשם.

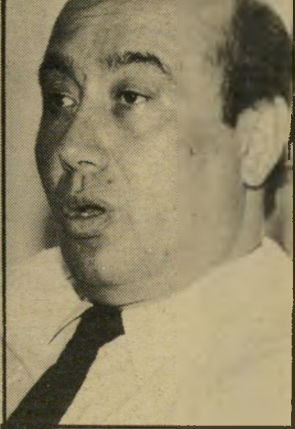
אבל כל זה הוא בבחינת "אולי". רק אם מסע-ההתרמות המתייש שערך בן-אריה בימים אלו, יסתיים בהצלחה.

עתה הוא מסתובב במרץ, כשכידו רגם מוקטן של פיסלו, ומחזר על פיתחיהם של בעלי-הממוץ.

"אני שונא את זה", הוא מודה. "יש לי חבר, פסל אנגלי, האומר שאינסוף הכספים הוא החלק שהכי מלהיב אותו ביצירה האמנותית. אני לא בנוי לזה, אבל אין מה לעשות, זה חלק מהעניין.

באמנות משהו תיקשורתי שבין האמן לקהל וזה שייך לקטע התיקשורת. לפעמים אני חושב שזה גם רגע האמת. אני זקוק לזה שאנשים יתנו מכיסם וישתתפו ביצירה ביחד איתי. הם יעשו את זה רק אם היצירה טובה."

שותפה צמודה של דן בחיפוש אחרי התורמים היא לאה, אשתו, אף היא מתעסקת באמנות, מצירת הרפטי

שופט ארבל. לראות עצמו ולענו...

משי על נגדים. ביחד עם כתם נופר (פרחמים) הם מתגוררים בכפר-האמי נים בעין-הוד.

"זה נהדר, כששני בני-הזוג הם אמ' נים", מתלהב דן, "ככה אנחנו חיים כל הזמן על תלומות, משתפים זה את זה. לפעמים, באמצע הלילה אני מעיר אותה ומספר לה על יצירה שעלתה כמחוי. אנחנו חיים את היצירה יום ולילה."

מאחורי הווג היוצר עומדים ארבעה קילומטרים של ציורי-קיר שציירו ביחד, בין השאר כמועדונים שונים בתל-אביב.

דן לא למד מעולם אמנות בצורה מסודרת: הוא נולד בדרום-אפריקה, עלה לארץ עם משפחתו כשהיה ילד בן שנה. אחרי הצבא נסע לארצות-הברית ובמשך שש שנים למד הנדסת כלי-שיט. הוא התמחה בעיצוב מיפר-שים. כשחזר לארץ גר ביפו העתיקה, והיה נוהג להפליג למסעות ארוכים ביאכטה שהיתה לו. באחד המסעות הללו הכיר את לאה, שהפכה אשתו.

חזן זקוק לכסף. הרעיון לפסל-

"העיקר זה הגורל. גודלו של הפסל הוא שש קומות, ולמרות הגודל הוא גמיש, נע ברוח ומסתובב. בגלל הגודל נוצרה גם בעייה לגבי הגמישות.

"עבדתי על הבעיה הזו עם מומחים בטכניון בחיפה, בעזרת המחשב שלהם. חצי שנה עבדתי, עד שהגעתי לתוצאה הסופית. מבחינתי הכל מוכן, הרגם, בית-המלאכה, ומארגני-הפרויקט אף קבעו את מועד טכס הסרת-הלוט. רק הבעיה התקציבית נשארה עכשיו.

"עלות הפסל היא 40 אלף דולר". אולי בין קוראי העוולם הזה, כך מקווה דן, יימצא התורם לפסל-השלום.

מרוע כלי-כך חשוב לו שהפסל ייב-נה דן מהרהר ולכסוף משיב: "יש סיפור על רב שחיפש חזן. באו אליו מועמדים שונים. האחר אמר: אני רוצה להיות החזן, מפני שיש לי מידות טובות. אמר לו הרב תודה, ושלח אותו לדרכו. השני אמר: אני רוצה להיות החזן, מפני שיש לי אהבת-ישראל. גם אותו שלח הרב לדרכו. באו אחרים ושיבחו את מעלותיהם, עד שהגיע אחד שאמר: אני רוצה להיות חזן מפני שיש לי 10 ילדים לפרנס, ואני זקוק לכסף. אותו הרב קיבל."

משטרה

עבודות פרטיות

חוקר פרטי טוען כי

סנ'צ (מיל') איזודור

סלוק. העביר

למישרדו תיקים

בשכר עוד לפני

שיחרורו מהמישטרה

סג'נציב איזודור סלוק היה בסוף השנה שעברה בשיא הקאריירה שלו. הוא עמד בראש צוות-החקירה שעסק בפרשת אברהם גינדי ז"ל. אבל באותו

קצין-לשעבר סלוק ואנשיו. היה אסור.

זמן עצמו, טוען החוקר הפרטי יצחק בוסיץ, פנה אליו קצין-המישטרה הב' כיר, ועשה איתו הסכם בעל-פה.

מאחר שסלוק היה עריין קצין במישטרה, ואסור היה לו לעבוד בעבור דות פרטיות, הוא סיכם עם בוסיץ, בעל מישרד-החקירות-הגבויה רשת בוט', כי יעביר למישרדו תיקים, תמורת תשלום ממחצית ההכנסות.

לדיברי החוקר הפרטי, העביר לו קצין-המישטרה במשך חמישה חודשים תיקים ששכרם הסתכם ב-14 אלף ש"ח. כאשר השתחרר סלוק מהמישטרה, בסוף חודש מאי השנה, הקים יחד עם בוסיץ חברה-לחקירות-וגביה בשם ארונוס. בוסיץ הכניס לחברה את כל הציוד שלו, ובכללו ציוד קשר והאונות.

(המשך בעמוד 40)